

æret Medlem i denne Sal, som i Dag er fraværende — han skal, efter hvad jeg hører, være i Paris — der da begyndte saa svagt, i 1873 tror jeg, det var, at tale om provisoriske Finanslove. Der var ikke et eneste Menneſte i Venſtre, der troede paa Muligheden her af, og jeg tror, jeg tør ſige, at de allerfleſte i Højre vare heller ikke driftige ved at høre den Slags Udtalelſer. Men man blev driftigere med Aarene, og endelig kom man ſaa vidt, at Højre kom mere og mere ind paa at være enig med det ærede Medlem; der først kom frem med den Slags Udtalelſer i Begyndelſen af Halvfjerdserne.

Men ſaa vender jeg mig til den anden Side, til Venſtre, og navnlig til det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), ſom ofte i denne Sal har villet gøre gældende, at han ikke har ſtaaet paa den Betragtning tidligere, ſom jeg ſtaar paa den Dag i Dag. Jeg vil ſige til det ærede Medlem for 11te Kreds, at i 1885 og Aarene der omkring var der kun en Mening inden for Venſtre, inden for Oppositionen om den Opfattelſe, jeg her gør gældende, og det ærede Medlem har med lige ſaa stærke Ord ſom jeg gjort denne Betragtning gældende. Men nu ſkal det ikke have noget at betyde, nu ſkal den Slags Vidneſkbyrd ſom ſagt være Frajer. Men jeg vil blive ved at ſtaa paa den Betragtning og mener at have Ret til at ſtaa paa den. Jeg tror at have Ret til at paatalde den højtærede Juſtitsministers Vidneſkbyrd i den Henseende. — Jeg ſer ikke godt, jeg ved ikke, om han er til Stede her i Salen i dette Øjeblik. Jeg mindes en Tale, ſom den højtærede Juſtitsminister holdt ved de konſervative Klubbers Stiftelſesfeſt for et Aar eller to ſiden, hvor han i Grunden gjorde ſamme Opfattelſe gældende. Han ſagde, at vel havde det forhandlende Venſtre ſagt eller ladet et Ord falde om, at Parlamentariſmen var opgiven, men de havde endnu ikke bevist det i Gerning; først naar den Dag kom, da dette Miniſterium ſtod med en af Rigsdagen vedtagen Finansloov, først da var Opgivelſen af Parlamentariſmen anerkendt i Gerningen. Det er maatte ikke Ordene, men det er Tanken i den højtærede Juſtitsministers Tale, og jeg ſtonner ikke rettere, end at Aanden i denne Tale er ganſke den ſamme Betragtning, jeg her gør gældende i denne Sal i Dag. Derfor er

Nr. 1 for mig det, ſom jeg har gjort gældende ſaa ofte: Nej til Regeringen, denne Regering, ſom er gaaet uden for Loven, den maa ikke ſaa Folkets Ja, den ſkal have Folkets Nej. Jeg taler ikke om Perſonerne, ſelvfølgelig, der er ingen i denne Sal, der nærer Tvivl om min Udtalelſe. De forſtaa meget godt, at det er Regeringens politiffe Eksiſtens, jeg taler om, og derfor er det Hovedſagen for mig at ſige Nej til det foreliggende Finansloovforſlag. Selv om man ogſaa kunde ſige ſom ſaa, at ved Finansloovforſlagets Godkendelſe findes der ikke Bevillinger til Kjøbenhavns Befæſtning, der findes ikke Bevillinger til noget ſom helſt af Proviſorierne, ſelv om det kunde ſiges, ſaa ſiger jeg, ſaa vil det alligevel føles, iſølge enſtemmig Opfattelſe, ſom en indirekte Godkendelſe af det alt ſammen, den Dag, da Regeringen ſtaar med en af rette vedkommende vedtagen Finansloov, og derfor er det Hovedſagen for mig at ſtemme Nej til Finansloovforſlaget, ſom det nu foreligger.

Men ikke blot dette, foruden det ſaa giver man jo ogſaa Regeringen direkte Anerkendelſe gennem en Mængde proviſoriffe Bevillinger paa det foreliggende Finansloovforſlag eller det foreliggende Endringsforſlag, ſom den foregaaende ærede Tale jo forreſten har omtalt. Der er en Bevilling til Charlottenlundfortet, der er Poſten vedrørende Renten af Kaſſebeholdningen, der er 9 Poſter til Middegrundsfortet, der er en Række Poſter, ſom ſtaa i Forbindelſe med Kjøbenhavns Landbefæſtning og Kjøbenhavns Søbefæſtning o. ſ. v. Det behøver jeg ikke at udvikle nærmere, det ſende ærede Medlemmer meget godt. Og jeg forſtaar ikke den Betragtning, man vil forſøge at gøre gældende her i denne Rigsdagsbeſlutning, ſom jeg for øvrigt ikke med et eneste Ord ſkal komme ind paa i Dag — den kommer jo til at foreligge i et ſenere Møde, og jeg forbeholder mig da at tage Ordet — den Betragtning, at naar man giver alle diſſe Bevillinger, er det ikke for at anerkende noget af dette, deri ligger kun, at Fæſtningen ſtaar nu engang. Det er en Betragtning, ſom gaar over min Forſtand.

Det har været ſagt om mig, at jeg var tilbøjelig til at nære et temmelig lyst Haab, enkelte have endog bebrejdet mig, at jeg var tilbøjelig til at ſe vel lyst paa Forholdene,